

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Α'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 805'

Ἀποτομή τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
Πέμπτη 29 Αὐγούστου 2013 (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τέσσερα διδάγματα

«Καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ, καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς» (Μάρκ. 6,28)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε **πένθιμη ἑορτὴ**. Μοιάζει μὲ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Ἐορτάζουμε τὸ τέλος Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ὅπως ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ δύει, ἔτσι καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέτειλε καὶ ἔδυσσε μέσα σὲ μαρτυρικά αἵματα.

Μιλήσαμε ἄλλοτε γιὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰωάννου καὶ **τὸ ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς** εἶνε γνωστό. Ὁ Ἡρώδης παρανόμως ἔλαβε ὡς σύζυγο τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν Ἡρωδιάδα. Καὶ ὅταν στὴν ἑορτὴ τῶν γενεθλίων του εἶδε τὴν κόρη τῆς Ἡρωδιάδος, τὴ Σαλώμη, νὰ χορεύῃ, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς χαρίσῃ μέχρι καὶ τὸ μισό του βασιλείου. Καὶ αὐτὴ, μετὰ ἀπὸ συμβουλὴ τῆς μάνας της, ζήτησε τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννου. Στρατιῶτες πῆγαν στὶς φυλακὲς καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Προδρόμου. Ἄς συλλέξουμε τώρα μερικὰ διδάγματα.

* * *

● Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καταδικάστηκε ὄχι σὲ φυλάκιση ὠρισμένων ἐτῶν, ἀλλὰ στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, σὲ θάνατο, στὸν διὰ ξίφους ἀποκεφαλισμό. Ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημά του; Σὲ ἐποχὴ διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν τὸ νὰ λὲ κανεὶς τὴν ἀλήθεια εἶνε **ἔγκλημα, ποὺ τιμωρεῖται μὲ θάνατο**. Σὲ μία τέτοια ἐποχὴ ἔζησε ὁ Ἰωάννης, εἶπε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀλήθεια πληρώθηκε μὲ μαρτυρικὸ αἷμα.

Ἡ ἀλήθεια σείει τὰ ἄστρα καὶ τοὺς οὐρανούς, ἡ ἀλήθεια εἶνε ἡ πεμπτουσία, ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος γιὰ τὸ λαό. Δὲν μπορεῖ ἓνα ἔθνος νὰ ζήσει μέσα στὴν κολακεία καὶ στὸ ψεῦδος.

Ἄντρες ποὺ μὲ ἀκοῦτε, γυναῖκες ποὺ μὲ ἀκοῦτε, **λαλεῖτε τὴν ἀλήθεια** καὶ μὴ φοβᾶστε κανένα. Ψεῦδος μὴ λαλεῖτε! Καὶ ἂν ἀκόμη κληθῆτε σὲ δικαστήρια καὶ σὰς ἀναγκάζουν νὰ πῆτε ψέμα, προτιμῆστε τὸν θάνατο παρὰ

νὰ ψευσθῆτε ἐνώπιον Κυρίου παντοκράτορος. Καὶ **ἓνα ἔθνος** προάγεται, μόνο ὅταν μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχουν ἐλεύθερες φωνές, ποὺ χωρὶς ἐμπάθεια ἢ συμπάθεια ἢ κολακεία λαλοῦν τὴν ἀλήθεια. Διότι **ἡ ἀλήθεια στηρίζει** τὰ ἔθνη, ἡ ἀλήθεια **εἶνε πρόοδος καὶ ζωὴ** τῶν ἐθνῶν. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι «Ἐγὼ εἰς τοῦτο γενένημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ» (Ἰω. 18,37).

● Κάτι ἄλλο. Γιὰ **τὸ παράνομο ἐκεῖνο ζεῦγος** ὁ Ἰωάννης ἀνέβηκε τὴ μαρμαρινὴ σκάλα τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἐκσφενδόνισε τὸν κεραυνὸ του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θέλω νὰ σταματήσω. Θέλω νὰ φύγω, νὰ πάω σ' ἓνα μοναστήρι, καὶ νὰ κλάψω τὰ ἁμαρτήματά μου καὶ τὰ ἁμαρτήματα τοῦ λαοῦ μας. Ἐνα παράνομο ζεῦγος ὑπῆρξε τότε, κι ὁ Ἰωάννης τὸ ἤλεγξε. Ἐὰν ἐρχόταν πάλι στὴν εὐλογημένη μας πατρίδα, τί θὰ ἔβλεπε; Σήμερα τὰ παράνομα ζεῦγη εἶνε ἑκατοντάδες χιλιάδες! Ἄν ἐρχόταν σήμερα, θὰ πῆγαινε στὰ σπίτια ὅλα, μέχρι τὶς καλύβες τῶν φτωχῶν, γιὰ νὰ ρίξῃ τοὺς κερανοὺς του καὶ νὰ πῆ «*Οὐκ ἔξεστί σοι...*» (Μάρκ. 6,18), **φεύγετε τὴν πορνεία καὶ τὴ μοιχεία**. Ἐνας, ποὺ ἤλεγξε τὸ βασιλιά, πολὺ περισσότερο μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ κατωτέρους. Καὶ ὁ ἔλεγχός του θὰ εἶνε ὀριμότερος· διότι ἐμεῖς ζοῦμε μετὰ Χριστὸν στὴν Ἑλλάδα, ἓνα χῶρο ὅπου ἡ οἰκογένεια εἶχε ὑψίστη ἀξία ἤδη ἀπὸ τότε ποὺ οἱ ἥρωες τῆς Σαλαμῖνος ἔλεγαν· «Ἔ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας...» (Αἰσχύλου, Πέλοποι, στ. 402-403).

● Τρίτο δίδαγμα. Θὰ γίνω πικρός, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σ' αὐτὸ δὲν θὰ εἰσακουσθῶ, ἰδίως ἀπὸ τὴ νεολαία. Ὁ Ἰωάννης ἴσως κάποια μέρα νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Ὁ βασιλιάς τὸν ἀγαποῦσε· ἴσως νὰ τοῦ χάριζε τὴ ζωὴ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἐπέσπευσε τὸ τέλος του

ἦταν – ποιό; Τὸ λένε οἱ ὕμνοι· τὸ **συμπόσιο**. Ναί, δὲν εἶνε ἁμαρτία νὰ καθήσης στὸ τραπέζι μὲ τοὺς φίλους σου νὰ φᾶς, νὰ πιῆς ἕνα ποτήρι κρασί καὶ νὰ εὐφρανθῆς, οὔτε νὰ ἔχης στὸ τραπέζι σου ἄνθη, οὔτε τὸ νὰ ψάλλης ᾄσματα, πατριωτικὰ καὶ λεβέντικα πού μυρίζουν θυμάρη. Ἄμαρτία εἶνε ἡ μέθη καὶ ὁ χορός, **ὁ λάγνος χορός**. Αὐτὸς ἔφαγε τὸν Ἰωάννη. Χόρευε ἡ Σαλώμη, καὶ ὡς ἀμοιβὴ τοῦ χοροῦ ἐκείνου ἔλαβε τὴν κεφαλὴ τοῦ Προδρόμου. Μὲ ἀκοῦτε; Ἄ, φτάσαμε στὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως.

–Μπα; ἔρχεσαι λοιπὸν ν’ ἀπαγορεύσης στὰ παιδιά μας νὰ χορεύουν;

Δὲν τὸ λέω ἐγώ. Τὸ λένε τὰ κείμενα τὰ ἱερά, τὸ λέγει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα.

–Λοιπὸν, **ἀπαγορεύεται ὁ χορός;**

Ἄν πρόκειται νὰ χορέψετε τοὺς ἀγνοὺς ἑλληνικοὺς χορούς, χορέψτε ἀπ’ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδι. Ἄλλὰ ποτέ σας ποτέ σας μὴ χορέψετε λάγνους χορούς, χορούς Σαλώμης. Ποτέ σας μὴ χορέψετε ξένους χορούς πού **εἶνε αἰσχος**. Τὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια χόρευαν τὰ παιδιά μας, τὰ κορίτσια μας, οἱ γυναῖκες μας μὲ μιὰ σεμνότητα πού τὴ θαύμασαν καὶ ξένοι περιηγηταί. Τώρα; ντρέπομαι νὰ μιλήσω. Στους χορούς τὸ ζευγάρι εἶνε τόσο **κολλημένο**, πού οὔτε τσιγαρόχαρτο δὲν περνάει ἀνάμεσά τους. Αὐτὸς ὁ χορὸς εἶνε ἄτιμος, ἔκφυλος, ξένος πρὸς τὶς παραδόσεις τῆς φυλῆς μας. Δὲν λέω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὸ ἐξῆς. Ὄταν στὸ Ναύπλιο γιὰ πρώτη φορὰ χόρευαν εὐρωπαϊκὸ χορὸ, καὶ ἡ φουστανέλλα ἄρχισε νὰ παραμερίζεται καὶ νέα ἦθη νὰ εἰσβάλλουν στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο, τότε ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ ἀναστενάξε. Κι ὅταν τὸν ρώτησαν, γιατί ἀναστενάζει, ἀπήντησε μὲ μία αἰσχρὴ φράσι, πού ἀποφεύγω νὰ τὴν πῶ. Ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ, πού δὲν ἦταν καλόγερος καὶ ἀσκητὴς ἀλλὰ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶπε:

–Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶνε ἁμαρτία μπροστὰ στὰ μάτια μας· εἶνε «ἡ μισὴ ἁμαρτία», μοιχεία.

Καὶ ἔχω παραδείγματα. Ὁ σπόρος τῶν **διαζυγίων** σπεύρειται σὲ δύο μέρη· στὰ θεάματα, καὶ στοὺς χορούς.

Γι’ αὐτό, εὐλογημένα κορίτσια καὶ εὐλογημένα ἀγόρια, **μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνήθικους χορούς!** Μὴ χορεύετε ποτέ σας τοὺς χορούς αὐτούς. Θυμηθῆτε, ὅτι οἱ λάγνοι χοροὶ στοίχισαν τὸ κεφάλι τοῦ τιμίου Προδρόμου. Καὶ ἂν δὲν θέλετε ν’ ἀκούσετε οὔτε ἐμένα οὔτε τὸ Γέρο τοῦ Μοριᾶ, ἀκοῦστε τὸν Ἰωάννη τὸ

Χρυσόστομο, πού εἶπε· «Ὁπου χορός, ἐκεῖ **διάβολος**».

● Τὸ πρῶτο δίδαγμα, λαλεῖτε τὴν ἀλήθεια· τὸ δεύτερο δίδαγμα, φεύγετε τὴν πορνεία· τὸ τρίτο δίδαγμα, μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνήθικους χορούς. Καὶ τὸ τελευταῖο δίδαγμα ποιό εἶνε; Ὅλοι λέμε· Ἄχ νὰ ὑπῆρχε σήμερα ἕνας Ἰωάννης Πρόδρομος νὰ ἀσκή ἔλεγχο! Ἀλλὰ καὶ ἂν, ἀγαπητοί μου, λείψη αὐτὸς ὁ ἔλεγχος, ἂν ἔρθῃ ἡμέρα θλιβερὴ πού γκρεμίσουν τὶς ἐκκλησίες, σφάξουν τοὺς παπᾶδες, φιμώσουν τοὺς ἱεροκήρυκες, καὶ πάλι τότε ὁ «Ἰωάννης» θὰ λαλή. Ποιὸς Ἰωάννης θὰ λαλή; Τὸν ἔχουμε μέσα στὴν καρδιά μας. Τί εἶπε ὁ Ἰωάννης; «**Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου**» (Μάρκ. 6:18). Αὐτὴ ἡ φωνὴ δὲν θὰ σταματήσῃ νὰ ἀκούγεται. Ὑπάρχει. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἱεροκήρυκα. Τὸν ἱεροκήρυκα τὸν ἔχεις πολὺ κοντὰ σου. Ἰεροκήρυκάς σου εἶνε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως. **Ἀκοῦτε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως!** Ἄμα κἀνης τὸ κακό, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου· «**Οὐκ ἔξεστί σοι...**», δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ κἀνης τὸ κακό. Φωτιά καὶ σκορπιὸ καὶ φίδια καὶ τὰ ἀγριώτερα θηρία δὲν εἶνε τίποτε. Ἔκανες τὸ κακό; δὲν ἠσυχάζεις. Ἔπεσες στὴν πορνεία, στὴ μοιχεία, στὴν ἀτιμία; ἔβαψες τὰ χέρια σου μὲ αἷμα; πῆρες ἀπὸ τὸ στόμα τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ τὴ μπουκιά; προτιμότερο νὰ σὲ δαγκάσῃ σκορπιός, παρὰ νὰ σὲ δαγκάσῃ ἡ συνείδησι. Εὐχομαι στὸ Θεό, κανεῖς οὔτε ἄντρας οὔτε γυναῖκα νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο νὰ αἰσθανθῇ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεώς του.

Δύο πράγματα ἐθαύμασα, λέει ἕνας μεγάλος φιλόσοφος, δύο πράγματα μὲ κάνουν νὰ πιστεύω ὅτι ὑπάρχει Θεός· τὸ ἕνα εἶνε τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως. Ὄταν βλέπω τὰ ἄστρα νὰ φωτίζουν τὸν οὐρανὸ σὰν πολυέλεος, τότε λέω· Ὑπάρχει Θεός. Κι ὅταν ἀκούω μέσα στὰ στήθη μου τὴ συνείδησι νὰ λέῃ, Ἔπραξες τὸ κακό..., αἰσθάνομαι τὴ **φωνὴ τοῦ Θεοῦ**.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, μᾶς διδάσκει τὸ τέλος τοῦ Προδρόμου· Λάλει τὴν ἀλήθεια, φεύγε τὴν πορνεία, μακριὰ ἀπὸ τοὺς λάγνους χορούς, καὶ ἀκοῦτε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σας. **Αὐτὰ νὰ τηρῆτε**, καὶ τότε θὰ εἴστε εὐλογημένοι κ’ ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιά σας. Ἔτσι θὰ ἔχουμε ὅλοι τὴν εὐλογία τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ πάντων τῶν ἁγίων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**